

LBRIS

We know
books

Liliana Albu

FAIRY-TALE

PARIUL

LETRAS
Promovăm autorii români

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....	7
CAPITOLUL 2.....	39
CAPITOLUL 3.....	76
CAPITOLUL 4.....	108
CAPITOLUL 5.....	134

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**ALBU, LILIANA****Fairy-Tale: Pariul** / Liliana Albu.

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-329-5

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului. Copyright 2024, Liliana Albu.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

CAPITOLUL 1

Magic Castle Club, Franklin Avenue, Los Angeles, California.

În acea după-amiază târzie și caldă de început de septembrie, de-a lungul tejghelei nichelate, șase bărbați stăteau înșirați precum mărgelele pe ață, formând un grup gălăgios ce atrăgea imediat atenția. Se vorbea tare, hohotele de râs întetindu-se pe măsură ce unul dintre petrecăreți, un tip înalt, blond, la vreo patruzeci și cinci de ani, cu alură dezinvoltă și aer neglijent, povestea ceva, maimuțărindu-se comic.

Regizorul Roy Alberts era singurul care își păstrase seriozitatea. Fuma liniștit, cufundat în gânduri. „Și dacă este de acord, poate zilele următoare va semna un precontract, apoi ne mobilizăm. Adun toată echipa. Am putea începe filmările în aprilie sau cel târziu în mai. Cu castingul nu îmi fac nici un fel de probleme, George Johnson e perfect pentru rol și nici nu e prins anul viitor în alte proiecte. Mă întreb dacă să o sun pe Elisabeth sau să...” O nouă explozie de râsete îi răsună neplăcut și inoportun în urechi. Aruncă o privire scurtă spre Aidan Archer, care tocmai spunea:

—Și ia ghiciți cum a reacționat târfulița la propunerea mea!

Liam Smith bâigui câteva cuvinte, bâlbâindu-se mai tare decât de obicei:

—Te... te-a lă-lăsat ba-baltă?

—Dimpotrivă. A fost de acord! Aidan își țuguie buzele, vorbind afectat: Dragule, atât timp cât mă plătești, nimic nu mă surprinde.

John Payne întrebă neîncrezător:

—Și... a făcut-o? Nu pot să cred!

—A făcut-o. Exact cum i-am zis!

Râseră din nou.

—Asta dovedește importanța banilor! Ai bani, îți poți satisface orice fantezie! N-ai bani, nu ești decât o labă tristă, filozofă Norbert Doyle.

Archer îl privi, pe jumătate amuzat, pe jumătate batjocoritor.

—Tocmai! Tu nu ai niciodată bani, Norby! Și la ora actuală bei pe datorie, probabil... Norbert schiță un gest slab de protest. Aidan continuă: Știi care e, de fapt, problema ta? Nu știi? Uite, răspunde-ți singur la două întrebări și vei afla. Unu, enumeră el, cine te-a pus să te însori taman cu fiica lui Alistar Strange? Și doi, dacă tot te-ai însurat, la ce ai mai divorțat? Te-au jupuit ca pe un iepure, iar Ellen a obținut o sumă frumoșică la proces. Când... Se întrerupse brusc, uitându-se mirat înspre Roy Alberts. Acesta se

ridicase alarmat în picioare, străduindu-se să își focalizeze cumva vederea slabă a ochilor miopi, ascunși după ochelarii cu lentile groase. Liam, cu un gest reflex, se ridică și el, reușind să se mențină într-un echilibru precar:

—Me-me-mergem să-să să în-înnotăm?

John Payne îl trase înapoi pe scaun:

—Mai târziu, Liam, mai târziu. Și... las-o mai moale cu scotch-ul! Te bâlbâi îngrozitor!

Căznindu-se să se ridice iar, Liam răspunse recalcitrant:

—Eu nu mă... mă bâl-bâlbâi câ-câ-când beau... Eu mă bâl-bâlbâi câ-câ-câ-când vo-vorbesc!

Ilaritatea atinse cote maxime: Aidan încerca, fără succes, să se stăpânească:

—A-a-atunci, stai jo-jos, bea și ta-taci! Îi zise lui Smith imitându-l. Și n-ai să te mai bâl-bâl-bâi!

Dar Smith reușise să se ridice iar, nesigur, în picioare. Răcni:

—Am să-să beau, da-dar, nu tac! Ridică cu o mână tremurătoare paharul, în timp ce cu cealaltă se sprijinea de bar. Ma-mai în-întâi în-închinăm în cin-cinstea po-po-po-rumbiței de a-acolo! A-apo-poi, me-me-mergem să-să în-în-notăm!

Involuntar, privirile lui Norbert și ale lui John Payne se întoarseră.

—Ia-ia, ui-uitați-vă! Ro-ro-roșcata care co-coboară a-acum scă-scările!

În sfârșit, în ochii lui Aidan se aprinse un licăr de interes. Privi scurt peste umăr:

—Aaaa... Mda! zise dumirit. Cred că e tipa aia, Emma Nu-Știu-Cum... Scriitoarea. Cam trecută, o catalogă el.

Bine conservată, dar neprelucrată. În fine, e... OK. Merge, adăugă, vag plictisit.

Norbert Doyle completă:

—Merge... Merge jumulită o dată! Are pene frumoase!

—M-aș băga eu! interveni John Payne. Ce ziceți? Oricum, în ultima vreme mi-a cam sărit rândul, mârâi aruncându-i lui Aidan o privire urâtă.

Don Craig îi răspunse sec:

—Slabe șanse! Au mai încercat și alții. Se aude că e... inabordabilă. Rece ca o piatră de mormânt și uscată precum o stareță de mănăstire. Te ucide cu politețea. N-o interesează nici faima, nici banii... Vine de undeva din Europa de Est... educație comunistă, bla, bla, bla... Femeile de tipul ăsta nu știu să facă sex! Au... cum se cheamă chestia aia? Ah, da, pudoare!

Pun pariu că și... asta, când și-o trage, face în liniște... cu lumina stinsă și... cămașa de noapte a bunică-sii pe ea! Deci, unde mai e distracția? Începi să gemi, dar de plictiseală!

—Țin pariul, prietene!

Vorbise Archer. Doyle, Payne și Craig se uitară la el cu neîncredere:

—Tu? Ți-ai schimbat preferințele? Acum te atrag și femeile mature, nu doar pipițele de douăzeci de ani? se interesă sarcastic John.

—Adevărul e că nu mai prea simt nici o satisfacție în ultima vreme... Toate-s la fel, se lasă din prima. Fac orice le-aș cere, acceptă tot... mult prea ușor! E îndeajuns să le dau un semn sau să le arăt o bancnotă, se simți Archer dator să explice. Rânji. E ca și când... niște oi proaste se aruncă, una câte una... sau chiar două-trei odată, în fața lupului cel rău. Îmi lipsește adrenalina! Provocarea! Puțină împotrivire! Cer prea mult?

—Atenție ce îți dorești, mormăi Craig. Cred că vei avea parte de ceva mai multă... împotrivire.

—Sună de-a dreptul incitant! se bucură Aidan. În seara asta, băieți, veți asista la un spectacol unic de magie. Cu puterea șarmului, o voi transforma pe muierușca asta cu aere de virgină într-o sclavă a plăcerilor... mele! Va fi extrem de interesant, n-am

avut ocazia până acum să i-o trag unei „intelectuale”. Mă întreb... întoarse iar capul, aruncând o privire lungă și cercetătoare. Apoi, fluieră încetisor cu surprindere: N-arată rău deloc. E apetisantă chiar, murmură el, adăugând brusc: Don, vezi sticla aia de whisky? Nu, nu cea mică, aceea mare, Don! Cea din dreapta barului. Poți să o plătești de pe acum, în seara asta, porumbița își va lepăda penele!

—Sau poate că nu! replică acru Craig.

Norbert se amestecă în discuție:

—Craig are dreptate! La urma urmei, orice naș își are nașul! Nu se poate să îți meargă așa la infinit! adăugă cu obidă.

Întârâtat, Aidan răspunse tăios:

—Încă nu s-a născut femeia care să mă refuze pe mine! De acord, poate va trebui să mă... străduiesc puțin, dar tocmai în asta constă frumusețea jocului! Iar satisfacția îmi va fi dublă, sublinie Aidan înfierbântat. Așa că nu mă voi da în lături de la nimic pentru a-mi atinge scopul. Vreau să o am în patul meu diseară și o voi avea, prin orice mijloace!

—Se zvonește că e și deșteaptă! Așa că... s-ar putea să nu îți pice în plasă. La asta te-ai gândit?

—Pfff! pufni Aidan disprețuitor. Deșteaptă? A scris o aiureală infantilă despre nu știu ce bărbat misterios al cărui zâmbet ar fi dat-o gata. Un zâmbet!

Vă dați seama? Țsta e atuul meu, asul din mânecă! Acum, sincer, cine are cel mai frumos și seducător zâmbet? Firește că eu! adăugă el după câteva clipe.

—Tot tu ai și cea mai spurcată și mincinoasă gură, rosti Craig cu dispreț. Și, desigur, cea mai murdară minte.

Aidan râse și îl bătu prietenește pe umăr:

—Ai dreptate. Adevărul nu mă supără niciodată, Don.

Roy, care făcuse deja câțiva pași în direcția scărilor, se întoarse înapoi precipitat:

—Aidan, te rog, nu îmi strica afacerile! Eu chiar vreau să fac filmul ăsta! Apropo, nu e o „aiureală infantilă”. E un bestseller. Internațional.

Archer se strâmbă:

—Dulcegării. Sirop.

—Măcar ai citit cartea? îl chestionă regizorul.

—Basmе de genul ăsta îmi citea bona când eram mic. Personal, prefer un alt fel de „literatură”.

—Hustler, Playboy și Penthouse nu sunt literatură, Aidan! Tu chiar nu ai nimic altceva în cap? Hai, renunță! Îți cumpăr eu sticla aia. Chiar două, dacă vrei!

—Să renunț, zici? Roy, aici nu e vorba de whisky. Puteam să pun pariu și pe un buritos, era același lucru! E vorba de cu totul altceva. E... ca o partidă de vânătoare. Trofeul contează, nu?

Roy oftă:

—Aidan, ne cunoaștem de vreo cinci, șase ani. Te-am văzut făcând idioțenii atât de mari, încât m-am întrebat uneori dacă nu cumva ești iresponsabil.

Archer schiță un gest, cu o uimire profund copilărească:

—Cine? Eu?

—Ai o problemă la mansardă, se oțărî regizorul. Până acum nu m-a deranjat, adăugă, dar... Dacă din cauza ta pierd contractul, jur să nu te iert niciodată!

Archer ridică nepăsător din umeri:

—Hai să mai luăm un rând, Charley! Încă un rând.

Craig dădu din mână a lehamite:

—Eu nu mai beau nimic, era iritat și prost dispus. Roy are dreptate, Aidan. Prea îți faci de cap! Privirea îi căzu pe ziarul Los Angeles Time. Îl înșfăcă cu gesturi nervoase și ostentativ începu să îl răsfoiască.

Se lăsase o tăcere relativă. Liam, sprijinit cu capul pe tejughea, bolborosea neinteligibil, Norbert își sorbea băutura cu înghițituri mici, fixând cu privirea, aproape

hipnotizat, bufnița ce trona deasupra barului. John Payne căsca să își rupă fălcile.

Aidan goli paharul dintr-o sorbitură:

—Să începă spectacolul!

Două perechi de ochi îl priviră dezaprobator.

—OK. Nu-mi urați „Noroc”, invidioșilor! Nici nu am nevoie!

Le făcu ștregărește cu ochiul și se îndepărtă râzând.

Băiatul ăsta o să și-o ia într-o zi urât de tot! profeți bombănind Don, în timp ce studia distrat un articol din ziar. „Fir-aș al naibii!”, murmură deodată.

—John... John! repetă el mai tare. Fii atent aici! Îți aduci aminte de prima reclamă a lui Archer, aia de la Paris?

Payne căsca din nou:

—Parcă. A fost atunci când s-a cățărât pe Turnul Eiffel? A stat o noapte în arestul Poliției.

—Exact. Atunci!

—Oho, au trecut vreo douăzeci de ani, poate mai mult. Oare la ce făcea reclamă? La chiloți?

—Nu, reclama la Calvin Klein a fost după... și s-a făcut la New York.

Norbert se încruntă o clipă:

—Eu de ce nu-mi aduc aminte de faza cu Turnul Eiffel?

Payne îi răspunde cu îngăduință:

—Tu erai pe cai mari atunci, Norby! Abia o cunoscuseși pe neprețuita ta Ellen. Apoi se întoarse spre Craig. Ei, și ce e cu reclama aia stupidă a lui Archer? Totuși, la ce făcea reclamă? La vreo pastă de dinți? Sau... stai, stai, stai! Știu! La un parfum!

—Da, parfum, aprobă scurt Don. Sourire Epatant. Nu. Nu epatant. Eclatant!

—Fix așa! Nesuferit parfum! Și după trei zile îi mai simțeam mirosul dulceag.

—Buun! Am dat peste un articol cu un titlu extrem de interesant: „Cine este, de fapt, necunoscutul de pe coperta bestsellerului «Și atunci, îngerul mi-a zâmbit»?”

—Și ce legătură are parfumul cu cartea?

—Ce vezi aici, John?

John privi imaginea pe care i-o indică Craig cu degetul arătător:

—Ce să văd? Rânjetul mincinos al lui Archer! Ia... ia stai un pic. Ce caută Archer pe copertă?

—Tu ce crezi? Hai că ești băiat deștept, fă deducția logică!

John, încruntat, se lupta cu o idee. Deodată, izbucni:

—Archer, ticălosule!

Norbert, care asistase tăcut la ultima parte a discuției, pricepu și el, în sfârșit. Își ținu o clipă răsuflarea, apoi vorbi:

—Deci, tipa asta vede întâmplător o reclamă sau poză, sau habar nu am ce vede! Vede o... chestie cu zâmbetul prefăcut al lui Aidan, da? Își face ea o fantezie în cap și, după cincisprezece ani, scrie o carte exact despre lucrul ăsta!

—Corect, Norby!

—Cartea ajunge un mare boom internațional, iar Roy, care e un regizor de Oscar, vrea cu tot dinadinsul să facă și un film... și toate astea doar pentru că Archer a zâmbit frumos la cameră? IN-CRE-DI-BIL! SF. Pur și simplu, SF.

—Așa e! întări Payne. Mai lipsește să aflăm că ea are un frate pe care îl cheamă Luke, iar tat-su e ăla mare și negru care respiră greu! adaugă sarcastic.

Norbert continuă să își exprime nedumerirea:

—Adică, Emma asta, autoarea, scriitoarea sau ce-o fi, e îndrăgostită deja de Archer?

—Să renunț, zici? Roy, aici nu e vorba de whisky. Puteam să pun pariu și pe un buritos, era același lucru! E vorba de cu totul altceva. E... ca o partidă de vânătoare. Trofeul contează, nu?

Roy oftă:

—Aidan, ne cunoaștem de vreo cinci, șase ani. Te-am văzut făcând idioțenii atât de mari, încât m-am întrebat uneori dacă nu cumva ești iresponsabil.

Archer schiță un gest, cu o uimire profund copilărească:

—Cine? Eu?

—Ai o problemă la mansardă, se oțărî regizorul. Până acum nu m-a deranjat, adăugă, dar... Dacă din cauza ta pierd contractul, jur să nu te iert niciodată!

Archer ridică nepăsător din umeri:

—Hai să mai luăm un rând, Charley! Încă un rând.

Craig dădu din mână a lehamite:

—Eu nu mai beau nimic, era iritat și prost dispus. Roy are dreptate, Aidan. Prea îți faci de cap! Privirea îi căzu pe ziarul Los Angeles Time. Îl înșfăcă cu gesturi nervoase și ostentativ începu să îl răsfoiască.

Se lăsase o tăcere relativă. Liam, sprijinit cu capul pe teighea, bolborosea neinteligibil, Norbert își sorbea băutura cu înghițituri mici, fixând cu privirea, aproape

hipnotizat, bufnița ce trona deasupra barului. John Payne căsca să își rupă fălcile.

Aidan goli paharul dintr-o sorbitură:

—Să începă spectacolul!

Două perechi de ochi îl priviră dezaprobator.

—OK. Nu-mi urați „Noroc”, invidioșilor! Nici nu am nevoie!

Le făcu ștregărește cu ochiul și se îndepărtă râzând.

Băiatul ăsta o să și-o ia într-o zi urât de tot! profeți bombănind Don, în timp ce studia distrat un articol din ziar. „Fir-aș al naibii!”, murmură deodată.

—John... John! repetă el mai tare. Fii atent aici! Îți aduci aminte de prima reclamă a lui Archer, aia de la Paris?

Payne căsca din nou:

—Parcă. A fost atunci când s-a cățărat pe Turnul Eiffel? A stat o noapte în arestul Poliției.

—Exact. Atunci!

—Oho, au trecut vreo douăzeci de ani, poate mai mult. Oare la ce făcea reclamă? La chiloți?

—Nu, reclama la Calvin Klein a fost după... și s-a făcut la New York.

Norbert se încruntă o clipă:

—Eu de ce nu-mi aduc aminte de faza cu Turnul Eiffel?

Payne îi răspunde cu îngăduință:

—Tu erai pe cai mari atunci, Norby! Abia o cunoscuseși pe neprețuita ta Ellen. Apoi se întoarse spre Craig. Ei, și ce e cu reclama aia stupidă a lui Archer? Totuși, la ce făcea reclamă? La vreo pastă de dinți? Sau... stai, stai, stai! Știu! La un parfum!

—Da, parfum, aprobă scurt Don. Sourire Epatant. Nu. Nu epatant. Eclatant!

—Fix așa! Nesuferit parfum! Și după trei zile îi mai simțeam mirosul dulceag.

—Buun! Am dat peste un articol cu un titlu extrem de interesant: „Cine este, de fapt, necunoscutul de pe coperta bestsellerului «Și atunci, îngerul mi-a zâmbit?»”

—Și ce legătură are parfumul cu cartea?

—Ce vezi aici, John?

John privi imaginea pe care i-o indică Craig cu degetul arătător:

—Ce să văd? Rânjetul mincinos al lui Archer! Ia... ia stai un pic. Ce caută Archer pe copertă?

—Tu ce crezi? Hai că ești băiat deștept, fă deducția logică!

John, încruntat, se lupta cu o idee. Deodată, izbucni:

—Archer, ticălosule!

Norbert, care asistase tăcut la ultima parte a discuției, pricepu și el, în sfârșit. Își țină o clipă răsuflarea, apoi vorbi:

—Deci, tipa asta vede întâmplător o reclamă sau poză, sau habar nu am ce vede! Vede o... chestie cu zâmbetul prefăcut al lui Aidan, da? Își face ea o fantezie în cap și, după cincisprezece ani, scrie o carte exact despre lucrul ăsta!

—Corect, Norby!

—Cartea ajunge un mare boom internațional, iar Roy, care e un regizor de Oscar, vrea cu tot dinadinsul să facă și un film... și toate astea doar pentru că Archer a zâmbit frumos la cameră? IN-CRE-DI-BIL! SF. Pur și simplu, SF.

—Așa e! Întări Payne. Mai lipsește să aflăm că ea are un frate pe care îl cheamă Luke, iar tat-su e ăla mare și negru care respiră greu! adaugă sarcastic.

Norbert continuă să își exprime nedumerirea:

—Adică, Emma asta, autoarea, scriitoarea sau ce-o fi, e îndrăgostită deja de Archer?